

ЗОК-1
399

50.64.2241

1950г. № 6.

На калгасныя палі заходніх абласцей
БССР прыбыло мноства трактароў.

аб-65
3195-

— У гэтым годзе мяне сустракаюць і новыя калгасы, і новыя калоны трактароў.

Мал. С. Раманава.

ВОЖНІ

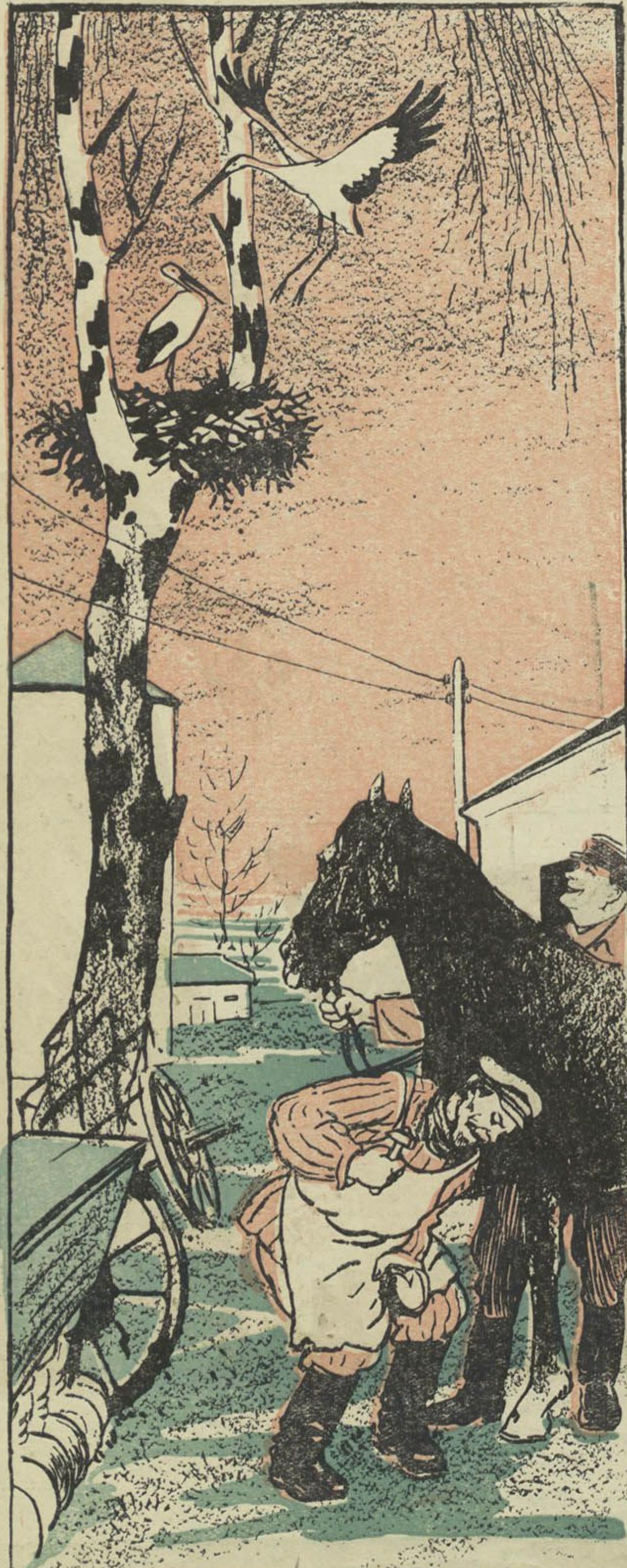
Дзяржаўнае выдавецтва БССР.

№ 6. САК/ВІК 1950 г. г. МІНСК.

ЦАНА 2 РУБ. 919

Калгас імя Леніна Пірэйдкаага сельсовета Жлобінскага раёна (старшыня калгаса Жукаў) дрэнна падрыхтаваўся да вясны.
(З пісма ў рэдакцыю В. Вострага).

— Вось і вясна—буслы прыляцелі, сонца вышэй падымаетца...

— Калі-б і наш старшыня калгаса мог падняцца крыху вышэй, ён-бы даўно адчуў вясну.

Мал. В. Ціхановіча.

Выбачайце, калі ласка

ЗАГАДЧЫКУ РАЙСЕЛЬГАСАДДЗЕЛА ДЗЯТЛАУСКАГА РАЁНА
ТАВ. МАКАРАВУ.

Добры дзянёк, шаноўны Пётр Кузьміч! Дазвольце Вас павіншаваць з надыхом цудоўнейшай пары года—весны. Вы ўжо і самі, пэўна, зауважылі, што сонейка паласкавела, падабрэла. Без спазнення прыляцелі з выраю гракі, шпакі, жаўранкі і іншая пярнатая жывёласць і весела, дзевята загаманілі на вясновыя тэмы. Нават вароны і тыя призналі, што весна—эта ўжо факт. Факт! Яны, вядома, у вырай не ляталі і сяк-так тут зіму праваронілі, а цяпер заварушыліся.

Праўда, Вы таксама ў вырай не ляталі, а зімавалі ў Дзятлаве, і, пэўна, не столькі ад злога намеру, колькі ад сваёй наўясці, думалі, што весны ў гэтым годзе зусім не будзе. Таму грымнула яна вельмі неспадзянка для Вас. Вы чакалі не весны, а дырэктывы аб весне. Затое і весна Вас, Пётр Кузьміч, крыху падкузьміла,—не чакае, хоць работы ў Вас—непачаты край. Асабліва з планамі веснавой сяўбы. Вы забыліся пра адну прыказку, якую вельмі любіў паўтараць Ваш дзед: «Рыхтуй сані летам, а калёсы зімой», і таму плана веснавой сяўбы зімой не рыхтавалі.

Толькі 6 сакавіка Вы дагадаліся, што весна ўсё-такі будзе і ў гэтым годзе. Апрача таго, Вы ўспомнілі яшчэ і пра тое, што план веснавой сяўбы павінен быць даведзены да кожнай гаспадаркі Вашага раёна не пазней 10 сакавіка.

Каму-небудзь другому было-б не пад сілу рашыць такую складаную задачу ў такі кароткі тэрмін, але Вы, як кажуць, не лыкам шыты, хутка дадумаліся.

6 сакавіка Вы напісалі цыркуляр усім сельсоветам. Там найстражэйшым чынам патрабавалася, каб «за адзін дзень развярстаць план па вёсках, а ў вёсках па кожнай гаспадарцы»; затым за другі дзень «па спіску пад распіску аб'явіць кожнаму селяніну з тым, каб усе ведалі пра свой план». І нарэшце за трэці дзень усе тыя «спіскі і распіскі прыслыць у аддзел сельской гаспадаркі». 8 сакавіка гэтая дырэктыва была на руках у старшыні сельсовета.

Хоць тон Вашай дырэктывы быў супроводжаны, але ў сельсоветах яе сустрэлі несур'ёзна. «Ну і жартайтак наш Макараў!»—сказаць там.

Выбачайце, калі ласка, паважаны Пётр Кузьміч, але нас таксама вельмі цікавіць: Вы пажартавалі з гэтай дырэктывой ці сур'ёзна пісалі? Калі ўсур'ёз, то скажыце, калі ласка, Вы адны думалі ці Вам хто дапамагаў? А калі зусім не думалі, то цікава, што-ж Вы рабілі цэлую зіму?

Выбачайце, калі ласка, але мы вельмі непакойліся, каб Вы следам за зімой і весну не праваронілі са сваімі дырэктывамі ў стылі «падпісані—і зібта з рук». Бывайце здаровенькі і не забывайтесь, што пасля весны абавязковая прыдзе лета. Так ужо здаўна вядзецца, і добрыя людзі да гэтага прызычайліся, як прызычайліся да овоечасовага планавання гаспадарчых работ.

Усяго добра Вам жадае
Ваш ВОЖЫК.

ЦЕЎ КАМБІНУЕ

Камбінацыйныя здольнасці Лявона Цева праявіліся ва ўсей шырыні толькі пасля таго, як ён стаў дырэкторам Пухавіцкага райпромкамбіната. Райпромкамбінат з месяца ў месеці не выконваў вытворчых планаў.

— Нічога, — запэўніў Цеў начальніка Мінаблімасціпрома т. Конікава, — я не я, калі не выведу камбінат у шэраг перадавых.

І пачаў вырабляць...

Звычайна, калі таго патрабуе справа, наладжваюць вытворчую дысцыпліну, пашыраюць асартымент, паліпшаюць якасць прадукцыі і т. д. Але Цеў не пайшоў па праторанай дарожцы, ён «вынайшоў» уласны метад вывядзення промкамбіната ў перадавыя прадпрыемствы. І зрабіў гэта даволі хутка. Літаральна праз некалькі дзён промкамбінат асвоіў і пачаў вырабляць вяроўкі і гузікі.

— Як ён усё так хутка арганізаваў?.. — здзівіліся ў раёне. — Гэта-ж не проста цяп-ляп і гатова. Трэба-ж і машыны новыя ўстанавіць, і сырвяну завезці, і людзей навучыць... Сапраўды незвычайнія арганізацыйныя здольнасці ў новага дырэктора...

Але на самай справе Цеву дапамагалі не арганізацыйныя здольнасці, а камбінатарскія.

Вяроўкі ў яго з'явіліся ад таго, што ён перавёў у Чэрвенскій райпромкамбінат гроши, а адтуль выслалі тавар.

— Дык у чым-жа тут выгада? — могуць запытаць чытаны. А выгода ў тым, што ён плаціў Чэрвенскаму райпромкамбінату па 6 рублём за кілаграм вяровак, а прадаваў іх пад маркай Пухавіцкага райпромкамбіната па 10 руб. 50 кап. за кілаграм. Прысвоіўшы чужую працу, райпромкамбінат і сапраўды павысіў выкананне вытворчага плана.

Акрылены такім поспехам, Цеў развівае «дзейнасць» далей. Ён куп-

ляе на Мінскай галантарэйнай фабрыцы на 40 тысяч рублём гузікі, прапавіць іх у свой райпромкамбінат і таксама, як і першы раз, уключае гэтую гатовую прадукцыю ў сваю «дасягненні».

Вестка аб tym, што ў раёне пачалі вырабляць гузікі, усхалявалася і старшыню Пухавіцкага райвыканкома т. Малахоўскага. Ён выклікаў да сябе загадчыка планавага аддзела т. Ласянкову і даручыў ёй тэрмінова выехаць у райпромкамбінат і азнаёміцца з новым галантарэйным цехам.

Пасля дэталёвага абледвання тав. Ласянкова дакладвала старшыні райвыканкома:

— Тав. Малахоўскі, дзень патраціла, а галантарэйнага цеха ў райпромкамбіната так і не знайшла...

— Што за бязглаздая чуткі вандруюць па раёне! — заключыў тав. Малахоўскі і на гэтым супакойўся.

Але не супакойваўся прадпрымальны дырэктар райпромкамбіната тав. Цеў. У ціхай завадзе, на водышбе ад райцэнтра, ён пачаў рабіць адну камерцию за другой. Пасля гузікі ён арганізаваў выраб пломб. Зрабіўшы камерцию з пломбамі, ён ідзе на яшчэ смялейшы крок—закрывае на сваім прадпрыемстве стальны цех і 50 кубаметраў будаўнічага матэрыялу разам з 15 кубаметрамі дошак перапраўляе ў Мінск. Абураных такім учынкам рабочых ён супакойвае:

— Дарэмнае хваляванне. Гэты лесаматэрый мы атрымаем з Мінска ў выглядзе гатовага доміка.

І калі не спыніць такую актыўнасць дырэктара т. Цева ў асвяенні «новых відаў прадукцыі», то не будзе нічога дзіўнага, калі хутка пад маркай Пухавіцкага райпромкамбіната з'явіцца складаныя машыны, а сам райпромкамбінат ператворыцца ў специялізаваную базу.

П. КАСКОУ.

СУСТРАЧА ВЯСНЫ

Уладзімір КОРБАН.

Па калгасе ідзе сакавік —
Топча снег спарахнелы.
Рассыпаюць гракі у бярэніку крык
І бадзёры і смелы.

Дзень памалу за ўзгоркамі знік,
А яны не змаўкаюць.
Па калгасе ідзе сакавік,
На бярэнік ківае:
«І гракам не да сну —
Сустракаюць вясну!»

А у кузні, нібыта пажар,
Мора дыму і звону:
Рамантует каваль інвентар, —
І плугі і бароны.

Звечарэла, але працаунік
Адпачыць не жадае.
Па калгасе ідзе сакавік,
На агонь паглядае:
«Кавалю не да сну —
Сустракае вясну!»

Цэлы дзень па палях брыгадзір,
Аглядяочы крочыў,
За часопісам зараз сядзіць
Позней ноччу.

Ен складае канспект—чарнавік,
Як маршрут ураджаю.
Па калгасе ідзе сакавік,
У цішы разважае:
«І яму не да сну, —
Сустракае вясну!»

Ля праўлення гармоніка звон;
Не марнуючы часу,
Весялосную разліўна ён
Падпявае абцасам.

Шэпча ў вушка Ігнат-чараўнік
Белакурый Марыне...
Усміхнуўся, міргнуў сакавік
І хлапцу і дзяўчыне:
«Маладосцы! Не да сну —
Сустракаюць вясну!»

ПРАЛІЧЫЎСЯ

ПА ВЯСНОВАМУ высокое неба.
Па вільготнай гравіцы мякка
коціца на рэзорах брычка.
У драбінах — зялёны мурог —
утульна, зручна, як на добрым сенні-
ку. Ахрэм Капшук выпрастаў ногі,
абапёрся на руку, павярнуўшыся да
сонца. Падабраў лейцы:

— Тир-р-усь, малы, не спяшайся.
Паспее з козамі на тorg...

А сонца прыграе... Эх, як ладна,
утульна. Ахрэм Капшук пачынае сам
сабе разважаць аб спрахах у калга-
се «Зялёнай дубровы», дзе ён вось
ужо трэці год працуе старшыней.

— Неўзабаве і работы ў полі
пачищуцца. Клопату будзе — не аба-
брацца. Ды яно і цяпер, адно
глядзі: не спі ў шапку, кожны дзень
давай зводку: то колькі пратручана,
а чыщчана насення, то аб рамонце
інвентару, вывазы гною... Дзякую
яму, хе-хе, тэлефон выручае. Што ні
кайкі, а тэхніка — вялікая справа...
Кругуць у сельсовете ручку апарата,
гукоўць:

— Алё, «Зялёнай дуброве»?

Ахрэм знімае трубку:

— «Дуброва» слухае! Што? Звод-
ку? Алё-лё! Адну хвілінку! Зараз, за-
раз дадзім, усё, як мае быць, цю-
целька-ў-цицельку...

Затуліўши рукою трубку, каб там,
у сельсовете, не было чутно, старшы-
ня Капшук прыцішненым голосам ка-
жа рахункаводу:

— Хутчэй план веснавых работ!

Давай, давай, не затрымлівай.

Паглядзеўши лічбы плана, мігам
рашае, што трэба было калгасу зра-
біць да гэтай даты.

— Алё-лё! Сельсовет! Вывезена
гною 800 вазоў... Колькі гэта тон?
Самі лічыце: на возе—30 пудоў, зна-
чыць 400 тон. Далей: адрамантавана
25 плугоў — на 100 працэнтав, ба-
роны — на ўсіх 120!. Пратручана
насення? Заўтра-наслязаўтра кан-
чаем, — гатова ўжо на 95 з хвосці-
кам!.. Усё?

— Таварыш старшыня,—спалохана
гаворыць рахункавод, — а як даве-
даюцца, што падманіваем, будзе нам!..

— Даўвак! — злуеща ў такім вы-
падку Капшук.—Працаваць і дурань
можа, а ты вось здолей адчытацца!..
Скажы ім праўду, сёня-ж прыедуць
і з сельсовета, і з раёна і дадуць
такога наганяю, што дзесятаму зака-

жаш!.. А так — трэба ім 400 тон
гною? Калі ласка, атрымай 400!
Ці-ж нам яго шкада? Добры чалавек
хлеба не пашкаду, а ты з гноем ску-
пішся! Ай-яй-яй!.. Прыйсілі 200
тон—і ўсё шыта-крыта!.. Цішэй раз-
маўляй толькі, каб не падслухалі!..

Ззаду на дарозе сігналішь машына.
Капшук прыпадымаецца і павароч-
вае ўбок кания. Шорхаочы шынамі,
падводу аблгане легкавушка. Ахрэм
пазнае райвыканкомаўскага шафёра,
другі-ж чалавек у машыне — незнай-
мы.

«Ці не новы гэта загадчык аддзела
сельскай гаспадаркі? — прамільнула
згадака. — Глядзі ты, як носіца
па раёне!»

Конь зусім збавіў крок.

— Ну-э, малы! Заснуў, гультай,
табе і клопату мала!

— Хто яго ведае, — непакоіцца
Ахрэм, — як яно павернецца справа
з новым загадчыкам сельгасадзела.
Ранейшы быў такі ціхона, хадзіў
памаленьку, падвязаўшы юзывоцік
папругай. Такая была ласкавая душа,
— куды там, пашукаць такога!

А новы загадчык, відаць, прыткі,
з раніцы недзе пабываў. Яно вядо-
ма—новая мятла па-новаму і мяце...

— Але мяне, — рашыў Капшук,—
старога вераб'я, на мякіне не ашука-
еш. Галоўнае — умесьць адчытаща.

Сёня ў раённым цэнтры Ахрэму
Капшуку трэба ўладзіць не адну
справу. Перш-на-перш трэба зайдці ў
гадавальнік даведацца, ці не можна
будзе ў іх дастаць сёлета з дзесятак
яблынек — пасадзіць свой садок,

потым наведацца ў рэдакцыю раён-
най газеты і даць інфармацыю аб
гатоўнасці калгаса да веснавой сіў-
бы. Не менш важным пытаннем
у плане паездкі ў раён цэнтр было і
наведванне новага загадчыка аддзела
сельскай гаспадаркі. «Пазнаёмлюся з
начальствам, пагавару з ім аб гаспа-
дарчых спрахах, намякну, між
іншым, што побач каля нас рэчка —

рыбкі летам багата, а там і пасека
калгасная — да мядку рукоў падаць,
крама праз вуліцу ад праўлення
калгаса... Усё гэта не пашкодзіць:
наперад кінеш — ззаду возьмеш, —
придзеца, не дай бог, туға, добры
чалавек закіне за цябе слова».

Прыехаўши ў горад, Ахрэм пабы-
ваў спачатку ў гадавальніку, уладзіў

там справу, потым зайшоў у рэдак-
цыю газеты. Адказны рэдактар, не-
вядома з якой прычыны, прывітаўся
суха і на прапанову Ахрэма даць ка-
рэспандэнцыю аб паспяховай пад-
рыхтоўцы «Зялёнай дубровы» да вяс-
ны адказаў з нейкай хітрасцю ў вачах:

— А вы, таварыш Капшук, будзеце
ў аддзеле сельскай гаспадаркі? Вось
і неўзабаве туды падыйду, там спат-
каемся і напішам карэспандэнцыю...

«Хто яго ведае, — задумалася Кап-
шук, ідучы ў аддзел сельскай гаспадар-
кі, — ці не пахне ў паветры на-
вальнішай? Добра, каб маленькая
прыскавачка, а як даждж, ды з гра-
дам?! Ну, Ахрэм, трymай вуха
трубкай!».

Загадчык аддзела Макарэвіч
сустрэў Капшука ветла. Пазнаёмі-
ліся.

— Ды вы старшыня «Зялёнай
дубровы»? — перапытаў Макарэвіч,
папярэдне некалькімі словамі ўпам-
януўшы і пра добрае надвор'е і
пра сваю паездку ў калгас «Барэц»,
з якога ён вяртаўся сёняні рані-
цой. — Як-же жывем, працуем, чым
вясну-красну сустракаем? Пря нашу
«Дуброву» я ўжо чуў тое-сёе...

— Справы ў нас — так сабе. Былі
памылкі, скажам, коней не чысцілі,
але неадкладна выявілі гэты недахоп
і тэрмінова яго, значыцца, лікідава-
лі. І цяпер, можна сказаць, да сяўбы
гатовы на ўсіх 99! Уцягнем пастром-
кі ў араплёвый хамуты — і на ўсіх
120 будзе гатоўнасць...

— Дарэчы, — перапыніў Макарэ-
віч, — ваш калгас летась вывез 500
тон гною, як гэта сказана ў зводках,
сяўбу правялі ў часе і насеніні
добрай кандыцыі, але чаму ў вас та-
кі нізкі ўраджай?

«Ахрэм, трymайся, братка,— зане-
пакоіцца хітры Капшук, — гэта пы-
танне з кручком».

— Ведаце, — развёў рукамі Кап-
шук, — спачатку падсушыла, потым
падмачыла... Яно і атрымалася па-
дзвініцца цэнтнерчыку ў кругавую
з гектара... Але сёлета мы ўсе свае
памылкі ўлічым!

— У калгасе «Барэц», — расказ-
ваў загадчык, — учора на сходзе
выявілася такая акалічнасць. Каля
дорогі там заўсёды быў добры ўрад-
жай, пасярэдзіне поля — глядзець
няма на што. У чым справа? Аказ-
ваеца, глебу ўгнойвалі перш за ўсё
каля дарогі, — гэта каб і сельсовет
і з раёна бачылі, што яны змагаю-
ца за ўраджай. А пасярэдзіне поля —

і ўгнаенняў кладуць менш, і агрэхаў
колькі хочаш, і забараняюць у адзін-
да сляды, бо хто-ж там убачыць?
Аграном? Не, убачыць толькі бусел,
пралятаючы над полем, але-ж ён
нікому не скажа. Разумееце, якую
«маскіроўку» ад чужога вока рабі-
лі ў «Барцы»?

— У-у, дык гэта-ж, бадай, шкод-
ніцца, — падтрымаў Капшук, а ў
самога душа звалілася ў пяткі:
«А можа гэта ён пра нашу «Дубро-
ву»? Грэшнай справай, і мы так
прабавалі сеяць»...

Падумаўшы, Макарэвіч, з хітрай
усмешкай, роўным голасам перавё
гутарку на другое:

— Есць такая цікавая прымаўка:
«Адкуль ты?» «З Часус». «Замуж
хочаш?» «Чаму-ж...» «Л рабіць што-
небудзь умееш?» «Ой, якое ты глуп-
ства мелеш!»

— Сапраўды, хе-хе, цікавая пры-
маўка,—згадаўшы Капшук.—Мой кум
Сілівер от ужо майстра на гэтыя
пагаворкі... Заеду іншы раз да яго...

— Кум то кум, — перабіў Макарэ-
віч, — а вось добра было-б, каб
ваш калгас сабраў сёлета высокі
ураджай, ды, скажам, быў занесен
на Дошку Гонару...

— Вядома, чаму-ж не добра!

— А як вы падрыхтаваліся да вяс-
ны? — сур'ёзна запытала Макарэвіч,
і гэта гучэла, як у той прымаўцы
пытанне, ці ўмее дзяўчына што-не-
будзь рабіць.

— Як-же, добра падрыхтаваліся!
Вывезена гною 400 тон...

— Гэта па ваших зводках, а ў
сапраўднасці?

— Ну, што вы!.. Мне... мне не
верыце?

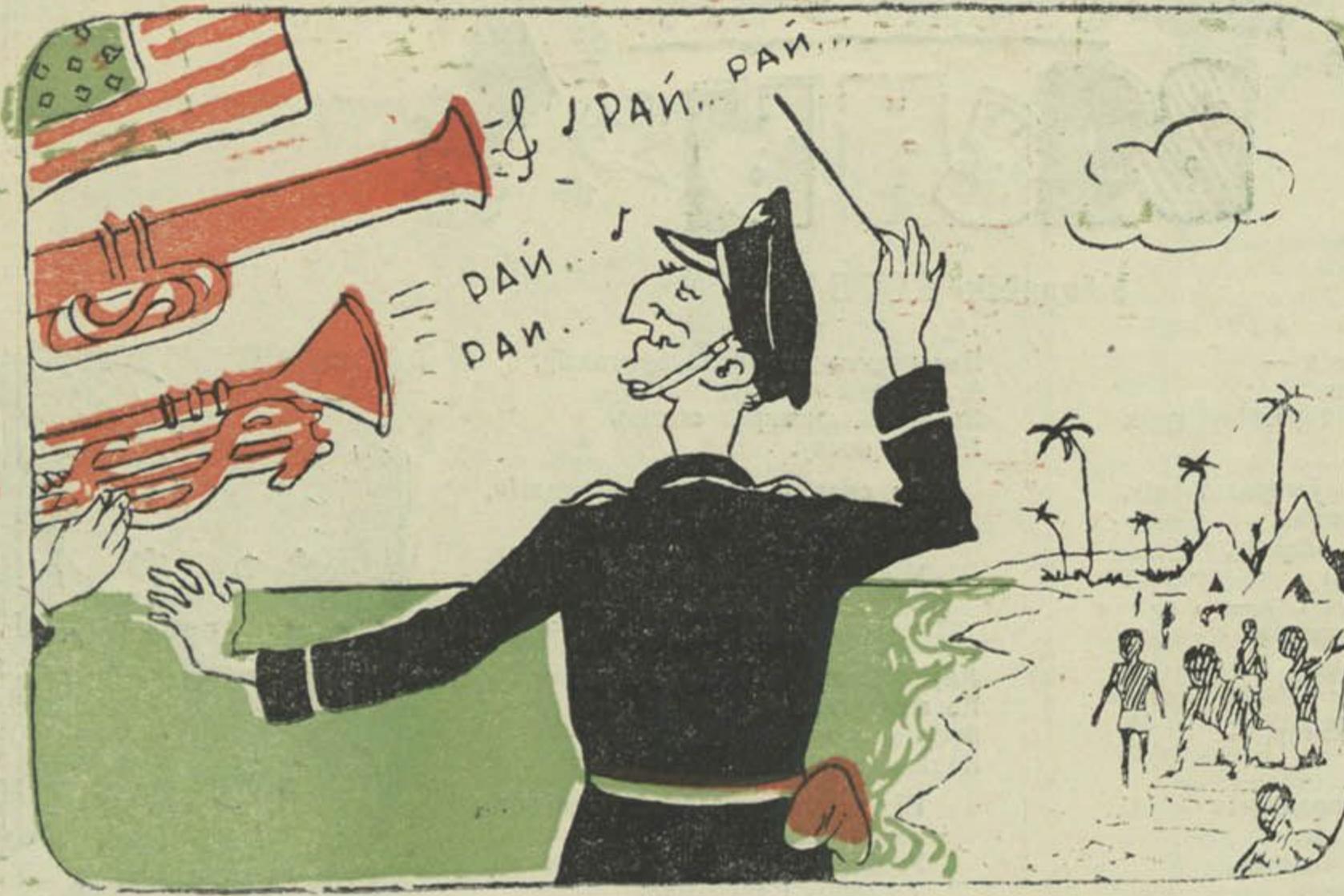
— Слухайце, Капшук, я сёня рані-
цой не выпадкова зайджаў у ваш
калгас... Калгасік многа чаго рас-
казваюць аб вашым «гаспадарані»...
Ды колькі вывезена?

Выгляд у Капшука быў такі, нібы
ён сеў на вожыка. Апамятаўшыся,
адразу-ж абмяк:

— Тон 200... Але-ж я... я... даруй-
це, па сваёй несвядомасці...

— Ну, нічога, нічога, не хвалюце-
ся,—усміхнуўся загадчык аддзела.—
Сёня якраз паседжанне райвыкан-
кома. Вам прыдзеца заставаць, па-
слухаць вас, як гэта вы замест са-
праўдных звестак пускалі мыльні
пузыры. Там пагаворым і аб вашай
свядомасці і аб вашай сумленнасці...

А. РЫЛЬКО.

Амерыканскі марш...

... на ўдарных інструментах.

Мал. М. Гурло (тэма М. Лазарука).

На Міжнародній

ТЭМЫ

ДЫПЛАМАТЫЯ З УЗЛОМАМ

У газетах увесь час з'яўляюцца паведамленні аб тым, што грашовыя мяшкі з Уол-стрты даюць разнастайныя пазыкі і субсідыі крываваму кату испанская народна Франко.

Але не толькі ў гэтага злачынцы ў вялікай пашане амерыканскія гроши. Іх вельмі шануюць і супрацоўнікі Франко, якія ніжэй яго рангам, — радавыя бандыты, зладзеі і разбойнікі ўсіх на-тэгорый.

Паводле паведамлення мадрыдскага карэспандэнта агенцтва Асошытэд Прэс, у час аднаго з «дыпраматычных» падаронкаў па Іспаніі амерыканскіх кангрэсменаў Рычардса і Кеога ў IX у поездзе было ўкрадзена 5 тысяч даларав.

Чарговая пазыка франкісцкай Іспаніі была на гэтых раз дадзена ў некалькі незвычайнай форме.

ЦЯЖКА ВАМ, ТУРЭЦКІЯ СТУДЕНТЫ

Навука робіць дзіўносныя поспехі ў маршалізаціі Турцыі. Паводле паведамлення друку з 400 студэнтаў-юрыстаў толькі 11 змаглі як-не будзь вытрымаць экзамены.

Мы спачуваем 389-ці праваліўшымся студэнтам, бо не так лёгка вывучаць права ў краіне, дзе ўсе правы прадастаўлены толькі амерыканцам. Напрыклад, калі студэнт выцігвае блет з пытаннем «Дзяржавы суверэнітэт Турцыі», дык што яму адказаць, як не плюскаць вачыма і маўчаць. А жорсткія прафесары за гэта ставяць двойкі.

ПРАДАДЗЕНА, ПРАДАДЗЕНА, ПРАДАДЗЕНА...

Што можна купляць і прадаваць у жабрацкай, маршалізаванай Англії?.. Аднак, тое-сёе знайшлося на ўсагульнае здзіўленне. Як паведаміла англійская радыё, дальнявідная каралева яшчэ ў 1941 г. прадбачыла, што яе краіна па вушы загрузне ў кабеле ЗША. І яна рэзагавала на гэта самым незвычайнім чынам. Яна асабіста, сваім высачайшымі рукамі ўзялася за вышыўку вялікага кіліма памерам адзін на трох метры. І ўсю

войну, трэба думаць, прыдворныя толькі тым заладзіліся, што дасставалі для яе вялікасці ніткі ўсіх колераў і адценняў.

Толькі нядыўна кілім быў закончаны. Захлобваючыся ад радасці, брытанскія радыё заявіла, што плод шматгадовай працы каралевы будзе выстаўлен для аглядання ў Англіі, потым у Канадзе, потым у ЗША, дзе і будзе праданы з публічнага торгу.

Выручку каралева літасціва завяшчае нацы.

А што, калі раптам атрыманых далараў не хапіць на тое, каб праправіць ушчэнт разбураную эканоміку Англіі? Можам парыць у такім выпадку яшчэ адзін бизнэс. Прадаць з аукцыёна трун. Эта таму, што, паводле чутак, у ЗША цэны на стараадаунюю мэблю вышэйшыя, чым на кілімы...

АМЕРЫКАНСКАЯ КУЛЬТУРА

На традыцыйным музыкальным фестывалі ў Празе было многа карэспандэнтаў. Сюды-ж прыбыў прадстаўнік аднаго з буйнейшых амерыканскіх агенцтваў. Нельга сказаць, каб яго вельмі цікавіла музыка. Але сярод многіх патайных даручэнняў, дадзеных яму начальнікам, фігуравала наступнае: абавязкова сфатаграфаць на адным з канцэртаў чэшскага кампазітара Сметану.

Выхаванец заходній цывілізацыі, не будучы больш адукаваным, чым начальніца, зварнуўся да адміністрацыі фестывала з просьбай дапамагчы яму зняці Сметану на пленку. Там яму, разумееца, адказаці, што Сметана памёр многа гадоў таму назад і што цяпер ён, напэуна, перавярнуўся ў дамавіне ад такога дзікага амерыканскага глупства.

НОВАВ І ГЕАГРАФІ

Даказываючы неабходнасць уступлення сваіх краін ў агрэсіўны Атлантычны саюз, глава египетскага ўрада Мусейн Сірры Паша запэўніў, што «Егіпет — саставная частка Еўропы».

Усе школнікі свету знайшли б дастаткова аргументаў, каб не згадзіцца з Мусейнам. Але трэба зазначыць, што гэтае імкненне зрабіць Еўропу гумавай і расцягнутай яе мены па меры неабходнасці прайяўляць у свой час Гітлер. Ён таксама хадзеі Егіпет уключыць у склад Еўропы, але вядома, чым гэта скончылася.

МАРЫ АМЕРЫКАНЦА

Роблей Рычардсан, чыстакроўны жыхар Нью-Ёрка, захацеў ажаніца. Для гэтага ён накіраваў у муніцыпальны совет горада Вольфебург (Германія, брытанская зона акупацыі) пісьмо з просьбай падшукаць яму нявесту і ўладзіць яго шчасце. Але не якую-небудзь нявесту, а красуню. І не проста красуню, а брунетку, а ўдаву эсэсаўца. Не цяжка зразумець, чым выкліканы апошні агаворка. Відавочна, Рычардсан захацеў праправіць сваё служковое становішча, бо ў ЗША людзі, блізка звязаныя з нямецкімі фашистамі, хутка падымаюцца ўгору.

ПАПА І СВІСТОК

Гэта было ў канцы мінулага года. Папа рымскі заходзіўся на сёмым небе ад захаплення. І быўло чаго радавацца: намеснік святога Пятра на зямлі быў узнагароджаны самым высокім у яго ўяўленні знакам адзнакення.

За тое, што папа старанна ахоўвае Інтарэсы амерыканскіх імперыялістуў, бласлаўляючы падпальщицай вайны і душыцеляў свабоды і дамакратыі ва ўсім свеце, яму быў прысвоен тытул ганаровага амерыканскага палісмена. Начальнік вінштонскай паліцыі Роберт Баррэт у якасці асабістага падарунку прыслал папе паліцэйскі свісток і гумавую дубінку. Цяпер папа поўнасцю абмундзіраваны. У кішэнях яго пазвоноўваюць дадары, у руках заціснута дубіна, а зверху крыжа начэплен свісток.

Так што, калі папе надакучыць у Ватыкане, ён можа зручна стаць на рагу любой амерыканскай вуліцы. Гэта нават больш будзе адпавядзець нахілам і здольнасцям «служкі далара ва хрысце».

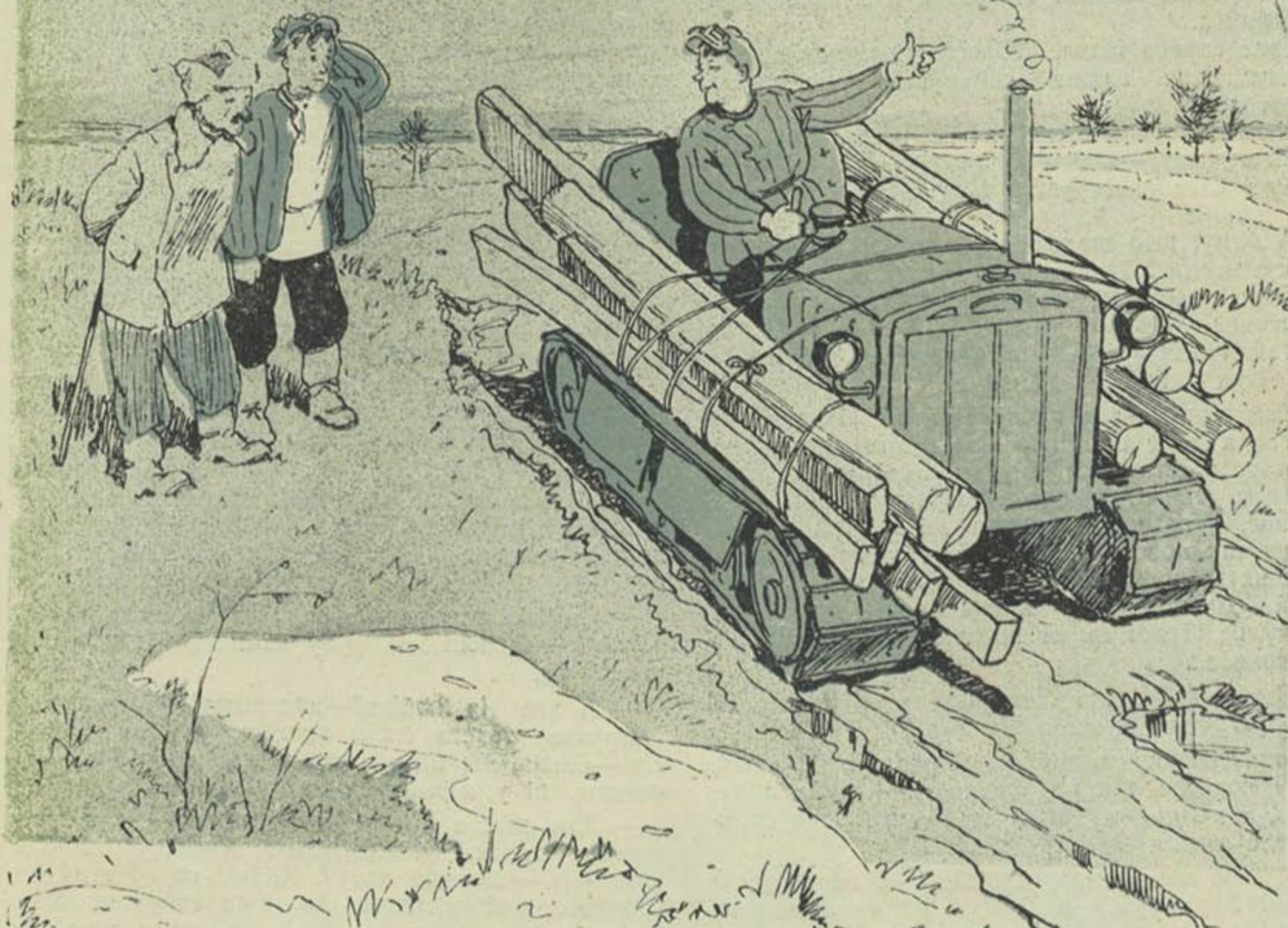
САБАЧАЕ ЖЫЦЦЕ

Сабака сабаку розніца. Асабліва яскрава відаць дыферэнцыяцыя сярод гэтага тыпу чатырохногіх у Італіі. Сабакі, якія знаходзяцца на службе ў міністру паліцыі Шэльбы, карыстаюцца ўсімі выгадамі жыцця. Згодна асобага ўрадавага цыркуляра, кожны паліцэйскі сабака атрымлівае ў месяц на харчаванне 4500 лір, што намека больш да памогі па беспрацо.

Але ў такім становішчы знаходзяцца толькі сабакі, якія разам з Шэльбай на амерыканскай службе. Усе-ж іншыя, у поўным сэнсе слова, сабакі, церпляць настачу. Яны абкладзены вельмі жорсткімі падаткамі. Ад гэтых падаткаў яны, сумесна з сваімі ўласнікамі, завылі. І аднойчы ў Мілане калія тысячы сабак былі выведзены на вуліцу ў знак пратэсту супраць таго, што з іх урад дзяржа сем шкур, каб утрымліваць Шэльбу з яго паліцэйскімі сабакамі.

В. КРЫЖАНІЯ

У Дарагаускім раёне не адрамантаваны масты на дарогах з МТС у калгасы.

— Да «Шырокай чывы» хутка даеду?
— Тыдні праз два, калі мост паправяць.
— Ну, я хутчэй упраўлюся: пераправа з сабой.

Мал. А. Волкова.

KАПІ частата вонкавых ваганняў супадае з уласнай частатой контура, — ток у ім дасягае максімуму. Гэтая з'ява называецца рэзанансам ваганняў.

Соня Макарэвіч падымаете вочы ад канспекта і пільна ўглядзеца ў акно.

— Рэзананс ваганняў, — шэпча дзяўчына, — гэта...

З паліраванай, вішневага колеру рамкі, прыжмурышы вочы, весела ўсміхаецца дзяўчына. Соня ўважліва глядзіць на фотакартку, і, раптам, паказае ёй язык.

— Табе ўсё смех...

Яна адхілецца на спінку крэсла і, заплюшчыўши вочы, прадаўжае:

— Рэзананс ваганняў — гэта, калі...

Заўтра — экзамен па тэхнікуму. Так паведаміў учора кіраўнік гуртка інжынер Пятроўскі. Ён праходзіў уздоўж сталоў, любуючыся спрытнай работай дзяўчат. Потым папярэдзіў з жартавай усмешкай:

— Глядзішэ-ж, не падкачайце!

Соня ражуча схілецца над канспектам, стараючыся заувачыць складаную фармуліроўку. Паглядзела на гадзіннік: «Палавіна восьмай, а Сяргей абяцаў быць у сем»... Дзяўчына ў вішневай рамцы працягвае ўсміхацца, на гэты раз задзірыста і гарнірова. Соня, нарэшце, не вытрымлівае — адварачвае да сцяны фота сваёй сяброўкі Ліды Грышчук.

Падружыліся Соня з Лідай яшчэ ў школе фабрычна-заводскага наўчання. Потым абедзве трапілі на радыё завод, у зборачны цэх. Жывуць і цяпер у адным пакойчыку, недалёка ад завода. Дзяўчаты хутка асвоіліся з вытворчасцю, пазнаёміліся з дружнымі калектывамі рабочых, і праз некаторы час ужо лічыліся лепшымі стаханаўкамі.

Як і раней, сяброўкі хадзілі разам у тэатр, у кіно і ў заводскі клуб — ўсюды, дзе яны з'яўляліся, чуліся

РЭЗАНАНС

вясёлыя песні і радасны смех мадасці. А калі справа даходзіла да танцаў, то стройная і рухавая Ліда не ведала сабе роўных. Усе хлопцы былі ад яе ў захапленні.

Сама Ліда не вельмі звяртала на ітага, і толькі ў прысутнасці брыгадзіра чацвертай брыгады Сяргея Прыходзкі не цёмныя вочы ўспыхвалі нейкім асаблівым святлом.

Сяргей-жа зацікавіўся Соняй. Спачастку гэтага ніхто і не заўважаў. Потым іх сустракалі ў кіно, у тэатры. Аднойчы Ліда прызналася, што ёй таксама вельмі падабаецца Сяргей.

Соня глыбока ўзыхае і зноў глядзіць на гадзіннік. «Няўжо не прыдзе? і Ліда таксама недзе прапала...» Не спяшаючы перагортвае старонкі сыштака і глядзіць, як за акном, на скрыжаванні вуліц, у матавым святле ліхтара мерна кружацца вялікія ахолкі снегу. Стук у дзвёры выводзіць Соню з задумення. Яна ўскоквае і бяжыць адчыняць. У пакой убягае Ліда, мокрая ад расташага снегу.

— Пойдзем у клуб, Соня! На танцы.

Ліда спрытна распранаецца і прысаджваецца на канапу.

— Заўтра экзамен! — здзіўляецца Соня. — Ты-ж зусім яшчэ не рыхталася.

Ліда адмахваецца.

— Трошкі ў бібліятэцы прагледзе-ла падручнік. Як-небудзь здам.

— У цябе заўсёды «як-небудзь». Скажы вось, што такое рэзананс ваганняў? — і Соня дапытлівае глядзіць на сяброўку.

— Рэзананс? — Ліда ўсміхаецца. — А якая мне да яго справа. — Яна ўстае і, наблізіўшыся да сяброўкі, хоча яе абняць. — Дык пойдзем,

Сонечка! Там і Сяргей будзе...

Соня здымаете з плеч яе рукі і не дазвердзіва пытаем:

— Адкуль ты ведаеш?

Ліда насмешліва жмурыць хітрыя вочы.

— Бачыла яго... у бібліятэцы...

Потым, адварнуўшыся ад сяброўкі, пачынае прыбрацца.

— Як сабе хочаш, заставайся і кісні тут над канспектам, — гаворыць яна, кідаючы апошні позірк у люстра, — а мы, як-небудзь, пантанцем.

І яна выбягае з пакоя раптоўна, як і прышла. Соня вяртаецца да стала і зноў бярэцца за канспект.

* * *

— Нічога не скажаш—выдатна! — Інжынер Пятроўскі задаволена ўсміхаецца і ставіць у журнал адзнаку. Шчаслівая, расчырванеўшася Соня адыхаціць ад стала і ўсаджваецца на месца. Сябры наперабой вітаюць яе з поспехам.

Паклаўшы ручку на стол, Пятроўскі плаварочвае галаву ўбок, дзе за другім сталом, на якім раскладзены прыборы і розныя дэтали, Ліда дрыжачымі рукамі няўпэўнена ўстаўляе ў гнёзды канцы правадоў.

— А вы зусім забыталаіся, — кажа інжынер Лідзе, — хто-ж эта вымырае омметрам пераменны ток?

Нехта многазначна кашляе, але, атрымаўшы ад суседа штуршок, перастае. Ліда апускае рукі, стараецца схавацца і ад сяброўку пакутлівия вочы.

— Ну, добра, — гаворыць Пятроўскі, — скажыце нам, што такое рэзананс ваганняў?

— Рэзананс ваганняў? — Агенчык спадзявання ўспыхвае ў вачах Ліды. — Гэта... Ну вось... калі...

«А ВАСЬКА СЛУХАЕ ДЫ ЕСЦЬ...»

Здарылася так, што грамадзяніна Дзяркача Адама Якаўлевіча, які працаў бухгалтарам Вальнянскага спіртазавода ў Гарадзішчанскім раёне, напаткала няшчасце — у сакавіку мінулага года ён захварэў на туберкулёз. Дактары выдалі бюлетэнь. Дырэктар завода Дубаў рашыў пазбавіца да Дзяркача і зволіў яго з работы без дай прычыны. У загадзе ён матывіраваў зваленне тым, што т. Дзяркач, быццам-бы, сімуліраваў хваробу, а бюлетэнь купіў у дактароў. Мала таго, ён высліў сям'ю т. Дзяркача з заводскай кватэрэй. З таго і пачалося.

Тав. Дзяркач скандіруе на самавольства дырэктара ў розных інстынцыях: два разы ў заводскую канфліктную камісію, два разы ў Баранавіцкі спіртатрэст, трэх разах у Беларускі рэспубліканскі камітэт профсаюза работнікаў харчовай працьвасці, трэх разах у Міністэрства юстыцыі БССР. Усюды згаджаліся, што т. Дубаў незаконна зволіў з работы бухгалтара, і выносіў рашэнні з патрабаваннем да дырэктора аднавіць т. Дзяркачу на ранейшай пасадзе. Аднак... як у вядомай байцы: «Кот Васька слухае ды есць...»

У вышэйшых інстынцыях т. Дзяркача ветліва прымалі, ласкова абяцалі дапамагчы, не скупіліся на рэзюлюцыі, а за канчатковым рашэннем гэтай справы пасыпалі да нарсуддзі Гарадзішчанскага раёна т. Шлемава.

Сем разоў т. Дзяркач асабіста звяртаўся да нарсуддзі, але той з месяца на месяц разгляд справы адкладаў, не жадаючы пасаваць добрасуседскіх узаемаадносін з дырэкторам спіртазавода.

Амаль год ідзе гэтая цягніна са скаргай т. Дзяркача. Бюракраты з розных установ перакідаюцца жывым чалавекам, нібы мячыкам, здзекуюцца над яго годнасцю.

Нарэшце т. Дзяркач цяжна захварэў і напісаў скаргу ў партыйныя органы, дзе і атрымаў дапамогу — трохмесячную пущёўку на лячэнне ў санаторы. Адначасова было прапанавана БРК саюза работнікаў харчовай працьвасці непадкладна вырашыць справу т. Дзяркача і варнуць яго на ранейшую пасаду.

І зноў пачалася пісаніна. І зноў справа ўперлася ў Гарадзішчанскі нарсуд.

І Баранавіцкое абласное ўпраўленне юстыцыі, і Міністэрства юстыцыі БССР двойчы афіцыйным цыркулярамі ўгаварвалі нарсуддзю Шлемава разгледзець справу т. Дзяркача, але той не адступае.

Пакладзістым дзядзям з Міністэрства юстыцыі варта прачытаць мараль байкі Крылова «Кот і кухар»:

«Я даў-бы кухару параду—
сабе на носе зарубіц:
каб там, дзе трэба ўжыць
пустых прамоў не гаварыць».

А. ЖУРАВІЦКИ.

Шукаючы падтрымкі, Ліда вінавата аглядае прысутных, але ў іх вачах не знаходзіць нікага спачування.

Гледзячы на разгубленасць дзяўчыны, інжынер усміхаецца і ціха, але выразна кажа:

— Нікага рэзанансу і быць не можа, калі думкі чалавека ідуць уразрэз з імкненнем усяго калектыва. — Дапытліва агледзеўшы вучняў, ён зноў спыняе свой погляд на Ліду. — Які тут можа быць рэзананс? — адна блытанія!

— І наадварот, — працягвае ён, — калі думкі кожнага члена калектыва супадаюць у адзінм імкненні, яны дасягаюць магутнага рэзанансу. І тады калектыв становіца непераможным. Зразумела?

— Так... — ціха адказала Ліда.

— А цяпер сядайце на месца. Нічога не зробіш, прыдзеце замышец раз здаваць экзамен.

... Соню дахаты праводзіць Сяргей. Ідуць моўкі, любуюцца торадам у вячэрнім асявяленні. Усю дарогу адзінца думка непакоіць дзяўчыну: «Чаму ён не прышоў учора?» Спыняеца каля старой заснежанай ліпы.

— Ты быў учора ў клубе? — пытаете дзяўчына і глядзіць на хлопца самымі аднаму яму вядомым поглядам.

— Што ты! — дзівіцца Сяргей. — Я ўвесь вечар праседзеў у бібліятэцы.

Соня ўдзячна ўсміхаецца і пытаете яшчэ цішай:

— Дык поўны рэзананс?

Хлопец усхвалявана бярэ руку дзяўчыны і глядзіць ёй у вочы.

— Вядома!

І Соня адчувае, як у грудзях уздымаецца вялікая, шчаслівая радасць.

М. ЦІКОЦКІ.

НЕ ПА ТЫХ ПРЫНЦЫПАХ

КАЛІ слова папрасіў Мікола Пятровіч, у залі падняўся такі шум, што старшыня сходу ледзь не пабіў шклянкі, звонячы па ёй алоўкам.

— Дайше-ж, нарэшце, і мне выказацца!—настайліва паўтараў Мікола Пятровіч.

Наўрад ці выклікаў-бы большае здзіўленне чалавек, які заявіў-бы, што ён пешкі перайшоў акіян. Нават «старажылы», што працавалі з самага заснавання трэста, не ведалі такога вынадку. Толькі аднойчы Мікола Пятровіч на пераўбараў мяццома заявіў, што ён згодзен з «папярэднім прамоўцам»—і ўсё.

А справа была вось у чым. Мікола Пятровіч у трэсце працуе многа год і лічыцца нядрэнным спецыялістам, жыццё без трэста ён і не ўяўляе. А між тым супраноўнікі вельмі добра ўяўляюць сябе без Міколы Пятровіча. Яго запрашаюць на вечары і мaeўкі, але ён добра ведаў, што гэта робіцца толькі з авабязку ветлівасці. Аднойчы ён пайшоў. Ніхто не чокаўся з ім, ён застаўся ў баку. «Так можа адчувацца сябе хіба толькі ліпавы сук на бярозе»,—падумаў Мікола Пятровіч. А, здаецца, у Міколы Пятровіча павінна было быць больш за ўсіх сяброў. З многімі супрацоўнікамі ён працуе шмат год, але ні сябра ў яго, ні чалавека, які-б па-сапраўднаму, щыра паважаў яго, німа. Ен ніколі нікога не крэтыкаў, ні над кім не пажартаваў, ні пасміяўся ў гурце... «Ты мяне не чапай і я цябе не зачаплю»—думаў ён. І вось гэта прывяло да таго, што Міколу Пятровіча не толькі «чапаць» перасталі, а нават і заўважаць.

Праўда, вінаваціць у гэтым ён мог... толькі сябе. Ім цікавіліся, стараліся ўцігнуць у грамадскую працу, аднойчы нават выбралі членам рэдкалегіі настенінай газеты. Але Мікола Пятровіч прашучуа адмовіўся.

А ці не рупіла яму пакрытыкаваць непарафікі? Ой, бывала, яшчэ і як рупіла. Немалады ўжо чалавек, волытны работнік, ён бачыў недахопаў больш чым то і ў работе трэста і пасобку ў некаторых сваіх саслужыўцаў. Але выступіць і адкрыта выказаць свае думкі Мікола Пятровіч не адважваўся.

Апошнія часы Мікола Пятровіч усё часцей і часцей задумваўся над тым, што так, адшчапенцам, жыць далей нельга.

Штуршком-жа, што прымусіў яго перайсці ад разважання да справы, была дзіўная пазіцыя дырэктара трэста. Тых, хто выступаў з крытычнымі заўвагамі на сходах і на нарадах, дырэктар пачаў усяляк зневажаць, прыціскаць, а такіх «маўчальнікаў», які Мікола Пятровіч, пачаў хваліць, ставіць у приклад.

Аднойчы выклікаў дырэктар яго да сябе і, прыжмурыўшы вочы, гаворыць:

— А ведаецце, Мікола Пятровіч, я думаю вас прэміраваць...

— Гэта справа ваша, Кірыла Сымонавіч, над балансам наш аддзел сапраўды папрацаў здорава.

— А прэміраваць я хачу толькі вас...

— Гэта чаму?—здзіўўся Мікола Пятровіч.

Кірыла Сымонавіч устаў з-за стала, паліпаў яго па плячи:

— А таму, што вы адзін з аддзела правильны курс трymае...

— Дык, выходзіць, не за працу, а за паводзіны прэміруе?

— Так. І хачу, каб гэта зразумелі і другі...

— Назаўтра ў трэсце адбываўся сход.

— Таварышы!—так пачаў Мікола Пятровіч.—Асабіста я хачу спыніцца на дзеянасці нашага дырэктора. Метад працы ў яго стары і даўно асуджаны. Інакш кажучы—бюрократычны. Папрабуйце, напрыклад, трапіць да яго на прыём. Гэта не так проста... Ен заўсёды заняты, а вось чым заняты—цикка сказаць. Каб хто сказаў працай... Дык не бачу я той працы, дакладней вінікай яе. Трэст як не выконваў план, так і не выконвае...

— Так, так, Мікола Пятровіч, не ў брыво, а ў вока!—гукнулі з залі.

Мікола Пятровіч глянуў на дырэктара і ўбачыў,

як той нервова выціраў акуляры. — «Не падабаецца, значыць,—падумаў ён,— затое для справы будзе лепш».

— А хіба мы не можам выйсці ў перадавыя? Можам! Завод, увёў цудоўную рацыяналізацыю, якая адразу павялічыла выпрацоўку і дала эканомі больш за сто тысяч рублёў. Дык чаму мы гэту рацыяналізацыю не распаўсюдзілі на іншыя заводы трэста? Усё так ды гэтак... А адклад, вядома, не ідзе на лад... Дрэни арганіза-

ваны ў нас і пагрузачна-разгружальная работы. Вагоны ўесь час затрымліваюць, а таму і з штрафаў не вылазім...

— Што праўда, то праўда!—зашумелі ў залі.

А Мікола Пятровіч прыводзіў усё новыя факты:

— Паглядзіце, яшчэ, як наш дырэктар павярнуў справу з крытыкай. На словах ён, вядома, за крытыку, строгую і прынцыпавую. А што атрымліваецца на справе? Усе тыя, хто выступаў з крытыкай, аказаўся не па душы яго асобе. А першым чалавекам хто ў яго стаў? Я! А хіба гэта справядліва? За што мяне хваліць і ў прыклад ставіць? Працу не лепш за другіх, а што тычыцца маёй грамадской дзеянасці, то сёняні першы раз пот развязаў! Дык чым-жа я заваяваў такую сімпатию ў Кірыла Сымонавіча? Думаю, што расшифроўваць не трэба.

— Ясна, зусім ясна!—грымнуў з залі.

— Ну дык вось,—пасля таго як зляя сцішылася, працягваў Мікола Пятровіч,—я лічу, што Кірылу Сымонавічу трэба перагледзець свой метод працы, і чым хутчэй, тым будзе лепш, дlia яго і для трэста. Усё!

Гром аплодысменту пакрыў апошнія слова прамоўцы. Мікола Пятровіч, выціраючы на хаду ўзмакрэлы лоб, спішаўся на сваё месца.

Пакуль ён ішоў, дзесяткі рук з прывітаннем цягнуліся да яго. А начальнік планавага аддзела, вядомы жартайскі Макарэнка, загарадзіў яму дарогу і пасадзіў на крэсла калі сябе. Крэсла ў кутку на апошнім радзе засталося пустым.

— Люблю адважных! Цярпець не магу бязліпіц!—пацикаючы руку Міколу Пятровічу, сказаў ён.

— А хто іх любіць?—палтрымаў Макарэнку інструктар трэста былы танкіст Сцяпан Зарубін.—Баязліўцы ніколі не маюць сяброў ні на фронце, ні ў мірным жыцці.

— Хто, хто, а я гэта добра ведаю,—неяк павараму, светла ўсіханаючыся, адказаў Мікола Пятровіч.—На сабе адчуў. Колькі гадоў жыў на водшыбе, адшчапенцам, ніводнага сябра не меў... Цураліся ўсе мяне. А чаму? Усё таму, што не лічылі мяне ў трэсце членам сваёй сям'і. Не патых прынцыпах жыў, па якіх жыве наш совецкі народ.

В. ЗУБ.

СУХІ ЗАКОН

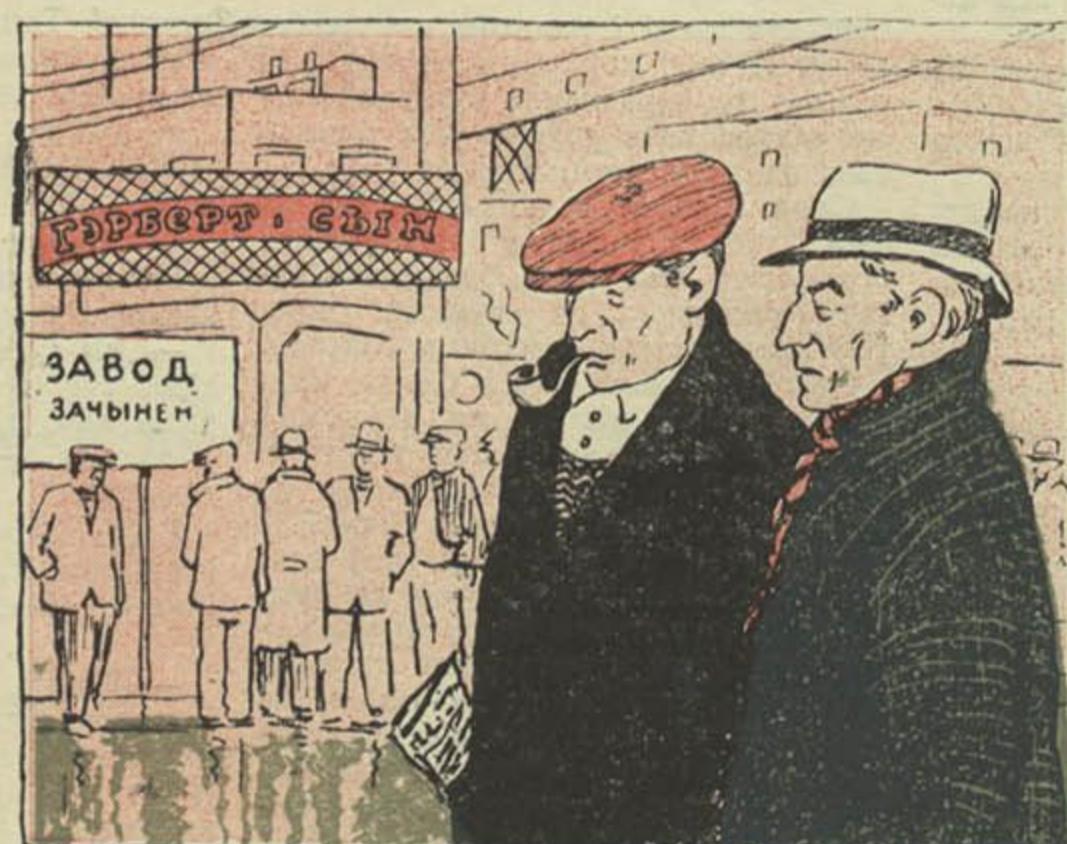
З прычыны недахопу вады у Нью-Йорку вядзеца кампанія супрацьмыцца ў ваннах, галення 1 г. д.

— Глядзі, ён сёня таксама мые руки! Трэба зараз-жа паведаміць у ФБР!

Мал. М. Гурло.

ПАСЛЯ ВЫБАРАЎ

— Чаму Этлі і Бевін не стрымалі перадвыбарчага абяцання адчыніць завод?

— А гэта трэба запытаць у Трумэна—яму відней.

Мал. М. Гурло (тэма Е. Крупені).

ПА СЛЯДАХ

На дрэни наладжаны аўтобусны рух паміж г. Гомелем і школазаводам у пісьме ў рэдакцыю скардзіўся грамадзянін Ліпскі.

Выканком Гомельскага абласнога совета дэ-

путатай працоўных, разгледзеўшы скаргу гр. Ліпскага, прыняў заходы для наладжання руху. У апошні час аўтобусы паміж г. Гомелем і школазаводам ходзяць строга па графіку.

ПА СЛЯДАХ

Як паведамляе Барысаўскі раённы аддзел сельскай гаспадаркі, факты аб дрэниі падрыхтоўцы транспарту ў калгасе «Іскра соцялізма» В.-Стахаўскага сельсовета, паданыя ў пісьме Л. Чуры («Вожык» № 3), поўнасцю пацвердзіліся.

Стадчынія калгаса т. Граковіч, які не справіўся з работай, з пасады зняты. Выбран новы старшыня калгаса і прынаймы заходы да ліквідацыі адзначаных недахопаў.

Рэдакцыя атрымала пісьмо, у якім паведамлялася аб дрэнейай рабоче старшыні калгаса «Другая пяцігодка» Жыткавіцкага раёна.

З сельгасадзела Палескага аблісома КП(б)Б паведамлі, што факты, адзначаныя ў пісьме, пацвердзіліся. Старшыня калгаса «Другая пяцігодка» т. Міранович за дрэнае кірауніцтва калгасам рашэннем калгаснага сходу з працы зняты.

ПА СЛЯДАХ

Помітка Вожык

ШАНОУНЫ ВОЖЫКІ

Пра млын у вёсцы Ляды (Дзялгаскі раіпромкамбінат) кажуць, што там добра круцяць. Толькі гэтай камплемент адносіцца не да млына, а да загадчыка Дзікалау. Як паказаюць факты, Дзікалау сапрауды круціць здорава.

Селянін Іосіф Лявошка з вёскі Агароднікі Засецкага сельсовета размалоў 500 кг збожжа і за размол заплаціў 50 кг зерня ў выглядзе гарнічавага збору. Дзікалау выпісаў квітанцыю памольшчыку, у якой значыцца, што размолата 130 кг і ўзята гарнічавага збору 13 кг. Такім чынам Дзікалау украй у дзяржавы 37 кг збожжа толькі ад аднаго памольшчыка. Такую-ж аператыю ён прапрабіў з квітанцыяй памольшчыка т. Сцяпуры з вёскі Хвілевічы Накришскага сельсовета.

Кіраўнікам раіпромкамбіната трэба нарэшце зразумець, што даверыць махляру Дзікалау млын, гэта ўсё-роўна што давериць казлу агарод.

Г. БАЯРЫН.

БРАТКА ВОЖЫКІ

Ты эгдзішся са мной, калі я скажу, што пабудаваў лазню без печы ўсёйна, што пашыць кажух з абстрыжаных аўчынак. А востаршины Дарагіскага сельсовета Ляхавіцкага раёна тав. Машкоў не згадаеца з таким параднаннем. Пабудавалі тут лазню, але печы не паставілі, і цяпер, як і раней, памыцца няма дзе. Можа ты, шаноўны Вожык, намыліш тав. Машкову шыю, каб ён потым пашукаў дзе абмыцца. Магчыма, пасля гэтага знайдзеца цэгla для печы.

Е. КЛІМАУ.

УЦЯНАЎ ЗАБАУЛЯЕЦЦА...

Уздельнікі мастацкай самадзейнасці часта выступаюць з канцэртамі ў клубе вёскі Ражанкі Шчучынскага раёна. Падабаеца сялянам такі культурны адпачынак. Але... адночы на вечар самадзейнасці прышоў дырэктар сярэдняй школы т. Уцянаў. Адштурхнуўшы кантралёра, Уцянаў з шумам урываеца ў клуб, за ім—здаравены сабака. Кантралёр ветліва звяртаеца да Уцяна:

— Таварыш дырэктар, просім купіць білет.
— Білет? — здзіўлена пытается Уцянаў.—Вы што, хіба не ведаеце, што за мяне білеты купляе мой друг Бобік?

І ён тут-же загадвае:

— Бобік, купі білецікі — мне і сабе.

Людзі глядзяць на дзікую выхадку дырэктара і не ведаюць, чаму тут больш здзіўляцца — нахабнасці ці хамству гэтага чалавека. Але Уцянаў і ў той бок не глядзіць. Вялікая яму спраша да таго, што абы думалоў людзі. З выгляданам пераможцы ён займае ў залі цэнтральнае месца і, як ні ў чым не бывала, чакае пачатку канцэрта.

Не падумайце, што гэты ўчынак—нешта не-звычайнайе ў жыцці і дзейнасці дырэктара. Не. Хуліганскія выхадкі сталі ўжо нейкай нормай уцянаўскіх паводзін. Нядайна ён выштурхнуў з клуба кінамеханіка за тое, што той адважыўся прыехаць у Ражанку з кінакарцінай «Маладая гвардия».

— Ты павінен прывозіць такія рэчы,—«навучай» Уцянаў кінамеханіка, — якіх я яшчэ не бачыў. Зразумела?

Недарма кажуць: няма дыму без агню. Аб прадаўзівасці гэтай прыказкі яскрава сведчаць папяросы, што прадаўзівасці ў магазіне № 10 Мінхарчанда. Паднясеш да такой папяросы запалку, і адразу гасне, — ні дыму, ні агню. Дзе-ж яму быць, калі

папяросы тыя маюць незвычайны выгляд: гільзы ў іх рыжыя ад вільготы, а табака белая ад плесені.

Тавар, як бачыце, вельмі падмочаны, але работнікі гандлю стараюцца збыць яго, каб самім выйсці сухімі з гэтай бяды.

ПА МЕТАДУ ТРЫШКІ

Як нядайна высветлілася, метад падлады вонраткі, які належыць Крылоўскаму Трышку (а ён, як вядома, адразу полы і настаўляў рукаў), мае шырокас распаўсюджанне на аўтабазе Плещаніцкага леспрамгаса.

На аўтабазу прышла машына «ЗІС-5» БР 19-61 для нязначнага рамонту. Трэба было падцягнуць падышпінкі. Прайшло некалькі дзён. Шафёр прышоў па машыну.

— Чаго вы прыпёрліся?! — адказаў яму, — ваша машына будзе гатова праз месяцы два.

— У такім выпадку я яе сам адрамантую, — сказаў шафёр.

— Калі ласка, можаце забраць.

Але калі шафёр глянуў на машыну, дык узўніўся, што і браць няма чаго. Усе часці былі паадкручваны, застаўся адзін шкілет.

— Што вы зрабілі з май машынай?

— А вы не хвалюцесь — адказаў шафёр, — прыдуць новыя машыны на рамонт, мы іх тады абшастаем і вяшчы паставім на ногі.

І сапрауды, праз некаторы час прывёз рамантаваць сваю машыну шафёр т. Ляхновіч. Той ужо ведаў «механіку» рамонту на аўтабазе і хадзеў сам наладзіць машыну. Але яму не дазволілі:

— Пакіньце машыну, мы без вас управімся.

Машыну разабралі на часткі і адрамантавалі імі першую.

Такім чынам, кіраўнікам базы не трэба клапаціца аб запасных частках. Яны карыстаюцца тымі, якія да іх прыходзяць самі. А што зацягваецца рамонт і псующа машыны — гэта іх не хвалюе.

Р. РЫГОРАУ.

ТАКСЫ Ў ТАКСІ

— Ад вакзала да дому я заплаціў вам сем рублёў, а з дому да вакзала вы патрабуеце дзесяць. Чаму так скача спідометр?

— Г-ты!.. Каб ён быў. Як хачу, так і кручу.

Мал. Е. Ганкіна.

Помітка Вожык

ПАВАЖАНЫ ВОЖЫКІ

Нельга сказаць, што культмасавая работа ў Любанскам раённым дэме культуры не рухаецца з месца. Наадварот, толькі ў руках і заключаецца ўся работа, бо, акрамя танцаў, там нічога не праводзіцца. Не тamu, што ў Любани моладзь бесталанная або кіраўніка няма. Не! У кожнай ведамасці супраць лічбы 500 рублёў стаіць прозішча мастацкага кіраўніка дома культуры тав. Камісаравай. Прафда, усіх яе талентаў хапае на дарогу да печы да парога фласнай хаты. Аднак дырэктар дома культуры вельмі лагодна адносіцца да яе і не дарма: Камісарава займае больш важную пасаду для дырэктора — яна з'яўляеца яго жонкай.

А. САВОШЧАНКА.

ДАРАГІ ВОЖЫКІ

Ціманаўскі сельскі кінатэатр займае віднае месца ў спрэваздачах Клімавіцкага раіадзела кінафікациі. Яго ліцаць перадавым сельскім кінатэатрам нават і ў вобласці. Не бачаць гэтага кінатэатр толькі самі жыхары гэтага сельсавета. Доўгі час яны нават не ведалі, абы якім кінатэатры ідзе гутарка. Нарэшце высветлілася, што начальнік раіадзела кінафікациі т. Маневіч вырашыў чамусіці назваць Ціманаўскім сельскім кінатэатрам стацыянарную ўстаноўку сілкагнага завода, які знаходзіцца за 5 кіламетраў ад сельсавета.

Калгаснікі не супраць таго, што заводская стацыянарная ўстаноўка носіць назыв сельсавета. Але ці не хоча тав. Маневіч гэтым загадзіць сваю віну перад калгаснікамі за тое, што на працягу доўгага часу не арганізоўваюцца прагляды кінафільмаў у іх сельсавете.

А. КАКАШЫНСКІ.
Н. КУРЭПІН.

ГРАМАТА ПРАКУРОРА ЛЯШЭВІЧА

У рэдакцыю паступіла пісьмо з просьбай расшыфраваць і раслімачыць наступную паперку:

«Гр-ке Усовой Стэфаниде
«Половая жалоба по вопросу не уплаты
Усовых Яковам Николаевичем Вам алиментов
Вы в прокуратуре заявили, что исполнительный
онт находиться в нарсуде 2 участка Минского
района.

Исполнительный лист в укаханный нарсуд не
поступил. Если лист у Вас на руках направьте
директору О-Горадецкага санатории.

Прокурор Минского района
младший советник юстиции
Ляшевич».

Пры дасканальнім даследванні і вывучэнні гэтай «граматы» высветлілася, што грамадзянка Усава яшчэ ў чэрвені 1949 года прасіла вышэй-законную пракурора знайсці лілога мужу Усава Янава Нілавіча (а не Нікалаевіча), які хіляўся ад выплаты алиmentau, і прымусіць гэтага прайдзівства аказваць матэрыяльную дапамогу сваім дзецям.

Роўна паўгода т. Ляшевич рабіў выгляд, што шукае, і, нарэшце, прыслалі на скаругу свой адказ. (А шукаць Усава было лягчай лёгкага — ён спакойна працаваў у Міністэрстве меліяраціі БССР).

Рэдакцыя расшыфравала гэтую «грамату» і тлумачыць яе так:

Зусім ясна, што пракурору т. Ляшевичу неабходна ўпарты вучыцца не толькі совецкаму стылю работы, але і грамате, каб не чырвянеці перед людзьмі за непісменнасць.

А СЯМАШКА ВЯСНЫ ЧАКАЕ...

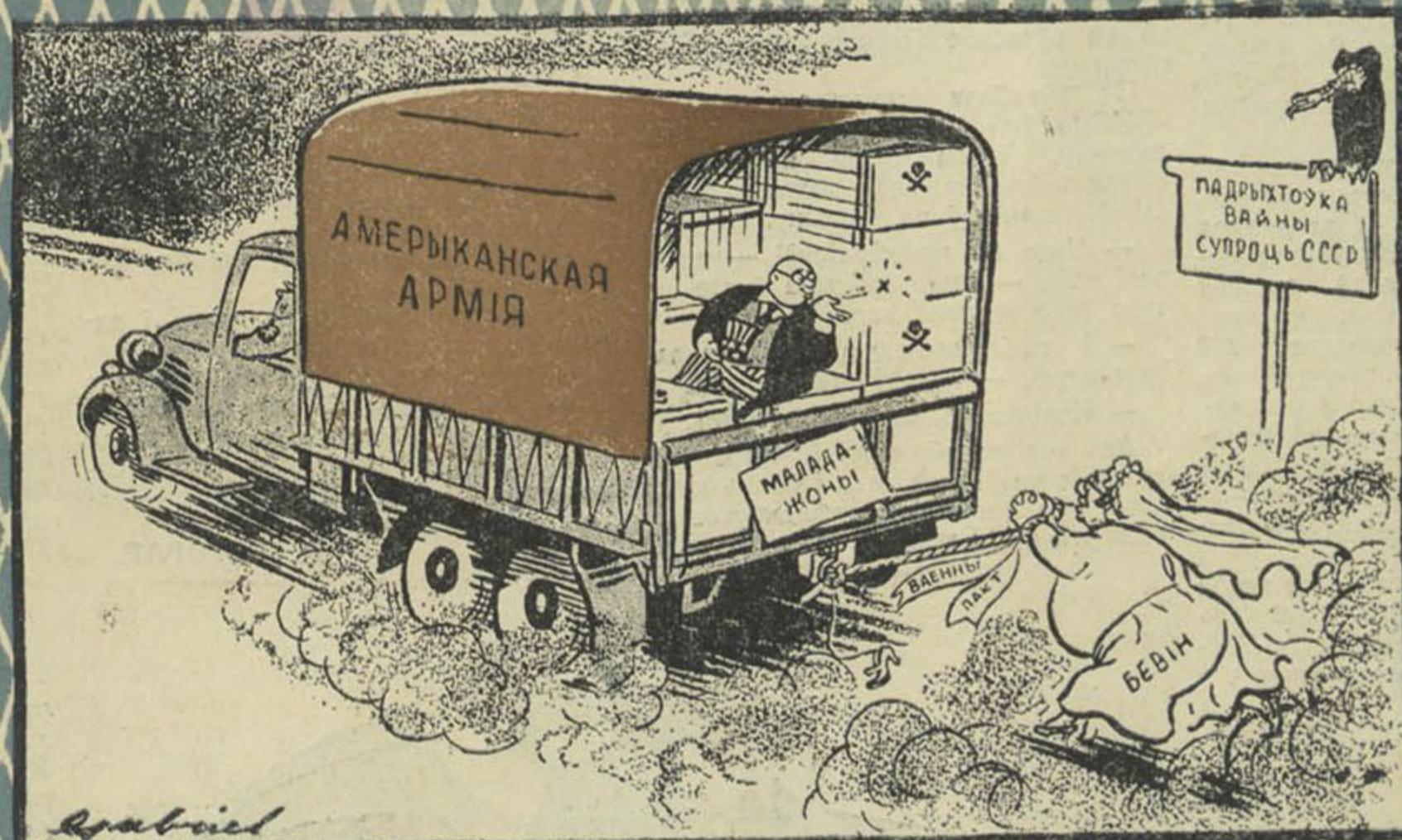
Улетку і восенню старшыня налагаса імя Ва-
рашылава Каноўчынскага сельсавета Багушэўска-
га раёна тав. Сямашка чакаў зімы. Ён сладзяўваўся,
што тады будзе менш спраў і менш кіпнаў за
бяздзейнасць. Але прышлі халады і прывялі з
сабою новыя клопаты: памерзла бульба, жывёле
некапае норму, але больш за ўсіх дасталося ку-
рам. Цяпер Сямашка чакае вясны, на яе ўся на-
дзея.

Сладзяўвацца на вясну можна — яна прыдзе. Але
ци можна спадзяўвацца на самога Сямашку, і ку-
ры ды ён прыдзе са сваім метадам гаспадарання?

3195-6а6

Валеокні ГУМАР

ЛАНДУГІ СУПРУЖАСТВА

(Малюнак з англійскай газеты «Лейл' уоркер»).

Эквілібрystыка французскага прэм'ер-міністра Бідо.

(Малюнак з румынскай газеты «Сынтэз»).

ТОЛЬКІ ФАКТЫ

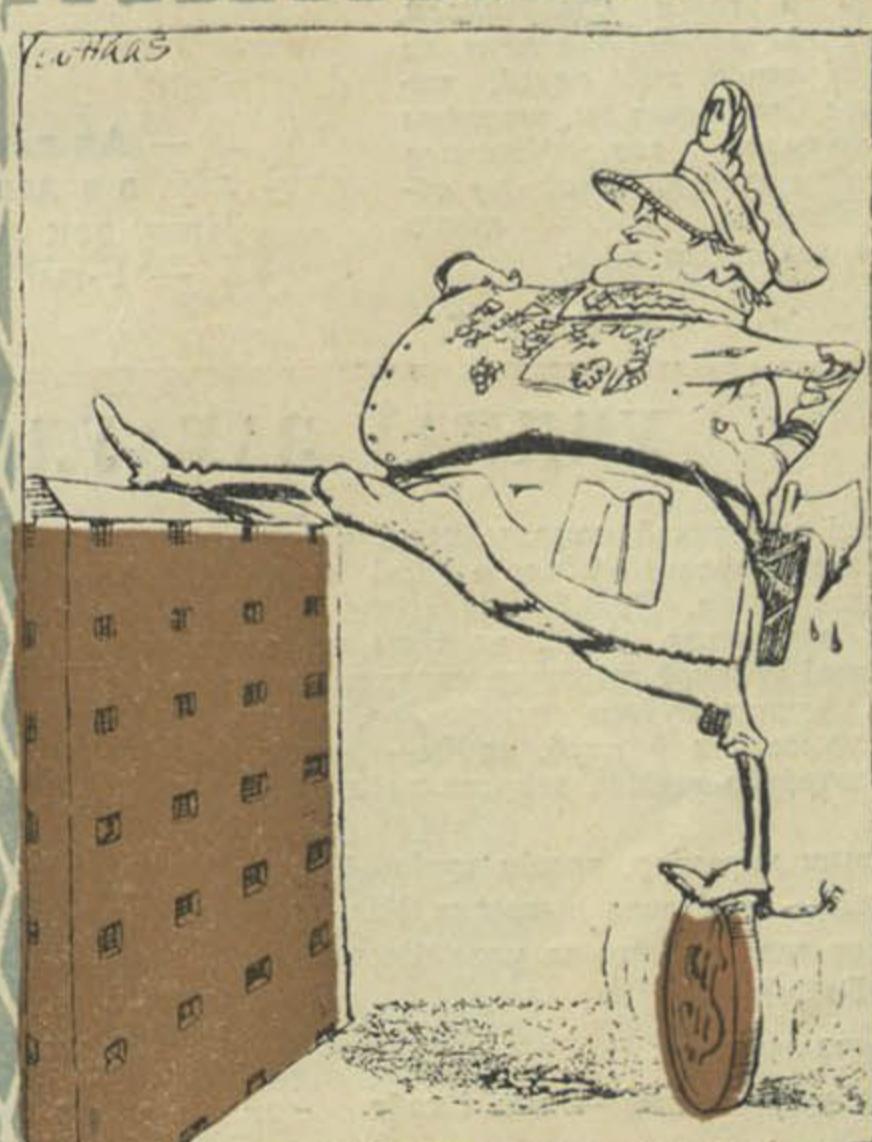
АНГЛІСКАЯ ВЕТЛІВАСЦЬ

Англійскі губернатар зямлі Паўночны Райн—Вестфалія генерал Бішоп зрабіў «візіт ветлівасці» нямецкаму ваеннаму злачынцу, былому генерал-фельдмаршалу Кесельрынгу, асуджанаму да турэмнага зняволення за зверскія расправы над італьянскімі патрыётамі і іншыя злачынствы. У час візіту генерал Бішоп заўпініваў Кесельрынга, што ён можа атрымаць усё, чаго толькі пажадае.

АМЕРЫКАНСКІЯ «ВУЧОНЫЯ»

Нядоўна на тэрыторыю Іемена (Бліжні Усход) прыбыла амерыканская так званая «навукова-даследчая экспедыцыя», якая без дазволу ўрада Іемена і не зважаючы на яго баязлівія пратэсты пачала праводзіць нейкія «даследаванні» ў паграничных раёнах Іемена.

Як паведамляюць газеты, гэтая «экспедыцыя» мае ў сваім распаружэнні не менш 500 вінтавак, больш за 50 тысяч патронаў і да таго подобныя «навуковыя прылады».

Устой цітаўскага рэжыму

(Малюнак з чэхаславацкай газеты «Рудэ право»).

Рэдактар М. ЧАУСКІ. Рэдакцыйная калегія: К. КРАПІВА, Я. БРЫЛЬ, В. БУРНОСАУ, І. ГРАМОВІЧ, А. ЗАРЫЦКІ, С. РАМАНАЎ.

«Еж»—на белорусском языке.

Друкарня імя Сталіна, Мінск, Пушкіна, 55.

АТ 00052

Падпісаны да друку 29/III-50 г.

Статфармат 72×105 ~.

Друк. арк. 1.

Тыраж 13.000.

Адрас рэдакцыі: Мінск, Пушкіна, 55. Тэл. 2-01-23.

Зак. № 174.